

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

ניתן ביום 14 מרץ 2022

המערער

אכרס נופל

-

המשיב

המוסד לביטוח לאומי

לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופטת חני אופק גנדלר, השופט אילן סופר
נציג ציבור (עובדים) מר ירון לוינזון, נציגת ציבור (מעסיקים) גב' יעל עפרון

ב"כ המערער עו"ד עאדל חלאילה
ב"כ המשיב עו"ד חגי פרנקל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי ירושלים (השופטת שרה שדיאור ונציגי הציבור מר גבריאל אבינעם וגב' דניאלה דרור; ב"ל 18910-10-15), שבו נדחתה תביעת המערער בעניין תושבותו לתקופה ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2015.
2. כפי העולה מפסק דינו של בית הדין האזורי, עובדות אלה אינן שנויות במחלוקת:
 - 2.1. המערער נשוי לגב' תגריד נופל מיום 26.9.2000 ולהם שלוש בנות.
 - 2.2. המערער היה תושב ירושלים עובר לחודש ספטמבר 2013. יצוין, כי במהלך תקופה זו, מחודש יוני 2012 עד חודש ספטמבר 2013 ריצה המערער תקופת מאסר.
 - 2.3. המערער ריצה תקופת מאסר נוספת מיום 3.9.2014 עד יום 2.9.2015.
 - 2.4. לאחר הגשת התביעה, הודיע המשיב (להלן – המוסד) כי הוא מכיר בכך שהמערער הוא תושב ירושלים מיום שחרורו מהכלא – 2.9.2015.
3. לאור האמור, המחלוקת בין הצדדים הצטמצמה לתקופה ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2015, עת כאמור במהלך תקופה זו המערער ריצה תקופת מאסר מיום 3.9.2014 עד יום 2.9.2015. כיוון שהשהות בכלא נכפתה על המערער הרי שלא ניתן לבסס עליה מסקנות – לכאן או לכאן – בכל הנוגע לתקופה טרם כניסתו לכלא או לאחר שחרורו. בכל מקרה, בעת שהותו בכלא המערער אינו זכאי לגמלאות. משכך,

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

- ההשלכה האופרטיבית של ההליך בהיבט של זכאות לגמלאות היא לפרק זמן בן שנה – מספטמבר 2013 עד ספטמבר 2014 (להלן: **תקופת המחלוקת**).
4. כאמור, אין מחלוקת כי המערער התגורר בבית השייך למשפחתו בעיר העתיקה בירושלים עובר למאסרו בחודש יוני 2012. בעניינו של המערער החלה חקירה נוכח העובדה כי בתביעה לגמלת ניידות שהגיש ביום 2.12.13 ציין כי הוא מבקש שמורשת הנהיגה שלו תהיה **אשתו** - גב' מאלחי סוהיר (להלן – **סוהיר**) ממזרח ירושלים. בקשה זו נדחתה על ידי המוסד, בנימוק שסוהיר לא עונה על הגדרת "קרוב משפחה" על פי הסכם הניידות. בהמשך לכך, ערך המוסד חקירות. לטענת המוסד, מהחקירות עולה כי לאחר ספטמבר 2013 התגורר המערער באל זעיים שמחוץ לתחום, בנכס של אחותו, עם סוהיר (למרות שהיא נשואה לאחר). מכל מקום, המערער לא התגורר עם רעייתו ובנותיהם, שעברו מדירתם בעיר העתיקה בירושלים להתגורר אצל הוריה במחנה הפליטים שועפט.
5. לפני בית הדין האזורי העידו המערער; גב' אכראם עבדל אל רחמן ראזם – אחותו של המערער; גב' נדאא סיבר – אחותו של המערער; גב' תגריד נופל – רעייתו של המערער; גב' תמאם חלבי – חותנתו של המערער; מר שלמה כהן – חוקר מטעם המוסד; מר מגידי אבו חטיר – חוקר מטעם המוסד; מר מנסור עזה – חוקר מטעם המוסד; מר קמאל עבד אל רחמן- חוקר מטעם חברת בטיחות אנוש שפעלה מטעם המוסד. כן הוגשו לבית הדין האזורי חומרי חקירה – הודעות של חלק מהעדים וסיכומי חקירה שנערכו על ידי החוקרים.
6. בתמצית, בית הדין האזורי קבע כי "**אף אם נטל ההוכחה היה על הנתבע, לטעמו של בית הדין הורם נטל הוכחה זה שכן, התובע לא הצביע על המקום בו התגורר בתקופה שמ- 18.9.2013 ועד 31.8.15**".
7. **המערער טען** כי בית הדין האזורי יצא מנקודת מוצא שגויה כי נטל ההוכחה לא מוטל על המוסד, וזאת בניגוד להלכה הפסוקה, ונקודת מוצא זו הכתיבה את מסקנותיו; כמו כן, התעלם בית הדין האזורי מכך שיש לבחון את השאלה תוך שימת דגש על התכליות והשיקולים של הביטחון הסוציאלי; המוסד לא הרים את נטל ההוכחה, שכן דו"חות החקירה של המוסד מטילים ספק בדבר מקום מגוריו של המערער בתקופה ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2014, שבו שוב החל לרצות תקופת מאסר; כך, על פי ממצאי חוקר המוסד, התגורר המערער עם אשתו תגריד בשועפט

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 20-07-19619

לפחות החל מחודש מרץ 2014; הגרסה כי המערער התגורר עם סוהיר, אשה הנשואה לגבר אחר, אינה סבירה; היה על בית הדין האזורי לבחון את מירב הזיקות ומכלול נסיבות העניין, תוך שימת דגש על התכליות והשיקולים של הביטחון הסוציאלי, ולכל הפחות עולה ספק אם המערער העביר את מרכז חייו לשכונת אל זעיים בתקופה שבמחלוקת; גם אם נניח שהמערער עבר להתגורר בשכונת אל זעיים לאחר שחרורו מהכלא, מדובר בתקופה קצרה ובשהות ארעית, שאינה מעידה על העברת מרכז החיים מחוץ לתחום, בהינתן כי יתר מירב הזיקות הצביעו על מרכז חיים בתוך התחום.

8. **המוסד טען** כי אכן מקום שבו היה התובע תושב ישראל ונטען כלפיו שהוא איבד את תושבותו, הנטל על המוסד להוכיח שהתושבות אכן חדלה, כמו גם את מועד פקיעתה. לצד זאת, אין להסתפק בכך שהתובע היה תושב ונושא תעודת זהות ישראלית, אלא שומה עליו להצביע על מקום מגורים בתוך מדינת ישראל שבה הוא מתגורר. בהצביעו על כך עובר הנטל אל המוסד לשכנע את בית הדין כי הוא אינו מתגורר שם, וככל שהצליח – חוזר הנטל לתובע להוכיח שהוא מתגורר בתוככי מדינת ישראל; במקרה הנדון, על פי קביעותיו העובדתיות של בית הדין האזורי המערער לא הצליח להצביע על מקום מגורים בתחום מדינת ישראל שבו התגורר לאחר שחרורו מהכלא בחודש ספטמבר 2013; ממכלול הראיות עולה כי לא זו בלבד שהמערער לא הצליח להוכיח מקום מגורים במדינת ישראל, אלא שהוכח שהתגורר באל זעיים שמחוץ לתחום בתקופה שבמחלוקת; המוסד הטעים כי מדובר בערעור על קביעות עובדתיות של בית הדין האזורי, ואין כל הצדקה לחרוג מהכלל שלפיו ערכאת הערעור לא תתערב בקביעותיה העובדתיות של הערכאה הדיונית.

9. **לאחר בחינת טענות הצדדים וכלל חומר התיק הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל.**

10. בעניין קואס [עב"ל (ארצי) 65521-09-14 נג'אתי קואס – המוסד לביטוח לאומי (27.3.2017)] עמד בית הדין על כך ש"תושבותו של מבקש גמלה על פי חוק הביטוח הלאומי, תיקבע על פי המקום שבו נמצא מרכז חייו, אותו מקום אליו מכוונות מירב הזיקות בחייו". אשר לנטל ההוכחה בתביעות מסוג זה נפסק בעניין קואס, בראי הכללים שהותוו בעניין מחרום [עב"ל (ארצי) 48134-10-12 המוסד לביטוח לאומי – יאסמין מחרום (3.11.2014)] כי -

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

"על רקע שינויים המתחוללים במרכז החיים של מבקשי הגמלה, ובעיקר בהקשר של מקומות המגורים, התפתחה ההלכה בדבר "נטל ההוכחה" בתביעות הכורכות בחובן שאלות בדבר תושבות מבקש הגמלה. על פי ההלכה הפסוקה, 'נטל ההוכחה בשאלת תושבות לצורך קבלת גמלה מן המוסד, צריך להיקבע על פי המצב עובר לתקופה הנתבעת הרלבנטית. כלומר, אם לפני התקופה הרלבנטית היה התובע תושב ישראל, הרי שחובת ההוכחה תוטל על כתפי המוסד להראות כי העתיק את מרכז חייו אל מחוץ לתחומי מדינת ישראל בתקופה הרלבנטית; אולם, במקרה שבו לפני התקופה הרלבנטית לא היה התובע תושב ישראל, עליו יוטל נטל ההוכחה להראות כי שב להתגורר בתחומי מדינת ישראל בתקופה הרלבנטית' (עב"ל (ארצי) 470/08 עלאן אינאס - המוסד לביטוח לאומי, מיום 18.8.09 וראו גם עב"ל (ארצי) 113/10 סלאמה עאישה - המוסד לביטוח לאומי, מיום 8.5.11 בפסקה 9 וההפניות שם). למען הסר ספק יובהר, כי נטל ההוכחה מוטל על אותו צד הטוען לשינוי שחל במרכז חייו של מבקש הגמלה, עובר לתקופה הרלוונטית. זאת, בין שמקום המגורים מהווה את הזיקה עליה מבקשים לבסס את מרכז חייו של מבקש הגמלה בישראל, ובין שזיקה אחרת היא הקושרת את מבקש הגמלה לישראל" (פרשת מחרום, בפסקה 18).

הנה כי כן, השאלה בדבר מרכז חייו של אדם כורכת בחובה בחינת זיקות שונות. מקום המגורים מצביע על זיקה מרכזית ומשמעותית מביניהן, והוא שיטה במרבית המקרים את הכף. אלא שיהיו נסיבות בהן ימצאו פנים לכאן או לכאן בבחינת הזיקות השונות, כפי שאירע בפרשת טייץ (עב"ל (ארצי) 83/06 ג'ואן טייץ - המוסד לביטוח לאומי [פורסם בנבו] (2.6.09), בפסקה 11). או אז, שעה שכפות המאזניים מעוינות, על בית הדין לבחון בקפידה את כל הזיקות, תוך שימת לב למעמדם המיוחד של תושבי מזרח ירושלים, ובהקפדה יתרה על הכללים כפי שהתגבשו בפסיקתו לעניין נטל ההוכחה והשכנוע. כך במיוחד, עת שבית הדין נדרש לטענת המוסד לביטוח לאומי בדבר ניתוק המבוטח מן המקום שהיה מוכר עד אותו מועד כמרכז חייו, על כל המשתמע מכך לעניין זכויותיו השונות שמתחום הביטוח הסוציאלי".

וראו גם: עב"ל (ארצי) 49811-05-19 עבד אל ג'ליל - המוסד לביטוח לאומי (5.5.2020).

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 20-07-19619

ומן הכלל אל הפרט:

11. יישום הכללים שנקבעו בפסיקה מביא לטעמנו למסקנה כי בנסיבותיו הקונקרטיים של המקרה הנדון המוסד לא הרים את נטל ההוכחה כי המערער לא היה תושב בתקופת המחלוקת.

12. כאמור, אין חולק כי עובר לתקופת המחלוקת ולאחריה היה המערער תושב ישראל. עד ספטמבר 2012 אין מחלוקת בין הצדדים כי המערער היה תושב ישראל. מחודש ספטמבר 2012 היה המערער בכלא, כך שעל יסוד תקופה זו לא ניתן לגזור מסקנות לכאן או לכאן, ולכן מעמדו בצאתו מהכלא בחודש ספטמבר 2013 נותר כשהיה עובר לכניסתו לכלא, קרי תושב ישראל. החל מחודש ספטמבר 2014 ריצה המערער עונש מאסר נוסף עד חודש ספטמבר 2015, ועל כן גם מתקופה זו לא ניתן לגזור מסקנות לכאן או לכאן; החל מחודש ספטמבר 2015 המערער מוכר כתושב ישראל. לפיכך תקופת המחלוקת היא בת שנה אחת – ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2014. משעובר לתחילת תקופת המחלוקת בספטמבר 2013 היה המערער תושב, על המוסד מוטל הנטל להוכיח כי הוא העתיק את מקום מגוריו מחוץ לתחום מיד עם שחרורו מהכלא, בחודש ספטמבר 2013.

13. לטעמנו, מפסק דינו של בית הדין האזורי ומכלל חומר הראיות בהליך נותרו סימני שאלה בכל הנוגע למקום מגוריו של המערער בתקופה ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2014, המועד בו החל המערער לרצות עונש מאסר נוסף בן שנה.

14. כך, בית הדין האזורי קבע כי "אף אם נטל ההוכחה היה על הנתבע, לטעמו של בית הדין הורם נטל הוכחה זה שכן, התובע לא הצביע על המקום בו התגורר בתקופה שמ- 18.9.2013 ועד 31.8.15. בעניין זה היו כל כך הרבה גרסאות שלא ניתן להקיש 'מרכז חיים' אחד במקום מזהה לתקופה זו". בית הדין ציין כי אכן אשתו ובנותיו של המערער גרו בשועפט בבית הוריה של אשתו אולם מהעדויות עלה כי המערער לא התגורר בבית הוריה של אשתו "במהלך התקופה לפחות בחלקה". בהתייחס לכך שעל פי עדות אחד החוקרים המערער התגורר בשועפט לפחות מחודש מרץ 2014, קבע בית הדין האזורי כי גם בעניין זה היו לרעיית המערער גרסאות שונות, "כך שלפני יוני 2014 אין כל מגורים מוכחים ולו מגדר הספק, כמרכז חיים בירושלים או בשועפט". בית הדין סיכם באומרו כי עדות המערער לא הייתה מהימנה וגם עדות רעייתו לא הייתה קוהרנטית. על כן, אף אם נטל ההוכחה על

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

המוסד "היה צריך לבסס מקום מגורים מדויק ומובהק בתוך התחום ולא עלה בידו לעשות כן. בכל חקירות החוקרים נאמר מפורשות כי אין ידיעה היכן התגורר בין מאסרו הראשון לשני. כל האופציות למגוריו בפועל נותרו אפשריות, לרבות מגוריו בעזיים אשר מחוץ לתחום בתקופה נשוא המחלוקת". ובהמשך קבע בית הדין כי "הוכיח הנתבע אף שהנטל לא על כתפיו לטעמנו כי אין זיהוי של מקום מגורים ספציפי מ- 18.9.13 עד 31.8.15 ולכל הפחות עד 6/14". בסיום קבע בית הדין כי "הנתבע שהנטל לא על כתפיו כאמור הצליח להוכיח עם כל הסתירות הקולוסוליות של כל הנוגעים בדבר בהליך זה וכי אין כל גרסה אחידה, ברורה או אפילו של ספק בדבר מרכז חיים בתחום מ- 18.9.13 עד 31.8.15 אף לא במקום מסוים בו בחלק מהתקופה. באשר לטענה ביחס לתאריך מ- 3/14 ואילך, חקירות החוקר הינה אחת מני עדויות רבות בהליך ואין בה כלשעצמה כדי להכריע את הכף". (ההדגשות בקו תחתון הוספו).

15. בהתייחס למגורי המערער בשועפט החל מחודש מרץ 2014 והחקירה אליה מתייחס בית הדין האזורי, יש לציין כי על פי עדותו של חוקר המוסד קמאל עבד אלרחמן, בחקירה שנערכה בחודש דצמבר 2014, שיחה עם בעל מכולת בשועפט, אדם המוכר בשכונה, הובילה אותו לבית שבו מתגורר המערער, ובהמשך נפגש עם שכן ובעל הבית שאישר כי המערער מתגורר בבית עם אשתו החל מחודש מרץ 2014, וכן אישר כי בבית היו חדר שינה עם מיטה זוגית וחדרי ילדים. בתום חקירתו מסקנתו הייתה כי המערער התגורר בנכס בשועפט עם אשתו החל מחודש מרץ 2014. (פרוטוקול מיום 30.10.2019 ע' 47, ש' 15 – 31; ע' 48, ש' 29 – 30; ע' 49, ש' 1 – 4; ש' 15 – 17; סיכום החקירה – מוצג יי למוצגי המערער). כמו כן, לאורך כל התקופה השנויה במחלוקת אשתו של המערער תגריד ובנותיו התגוררו במחנה הפליטים שועפט.

16. כאמור, המערער היה בגדר "תושב" עובר לחודש ספטמבר 2013, וכן החל מחודש ספטמבר 2015, מועד שחרורו ממאסר. לפיכך, אין חולק כי נטל ההוכחה שבחודש ספטמבר 2013 העתיק המערער את מרכז חייו מחוץ לתחום ירושלים מוטל על המוסד. בענייננו, מדובר בפרק זמן קצר, בן חצי שנה (על פי מסקנת החוקר כי החל מחודש מרץ 2014 התגורר המערער בדירה שכורה בשועפט), או בן תשעה חודשים (על פי קביעת בית הדין האזורי כי לכל הפחות הוכח כי המערער לא התגורר בשועפט עד חודש יוני 2014) או לכל היותר בן שנה, עד חודש ספטמבר 2014, שבו החל המערער לרצות עונש מאסר נוסף. אנו סבורים, כי משמדובר בפרק זמן כה קצר, בן

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

חצי שנה עד שנה, לכל היותר, עת אין מחלוקת כי המערער היה בגדר תושב הן לפני והן לאחריו - נדרשות ראיות מובהקות וחד משמעיות המעידות על העתקת מרכז חייו של המערער מחוץ לתחום, להבדיל משהות זמנית וארעית לפרק זמן קצר מחוץ לתחום על מנת שהמוסד ירים את נטל ההוכחה המוטל על כתפיו. בענייננו, נותרו סימני שאלה רבים: הן לעניין התקופה שבה התגורר המערער מחוץ לתחום; הן לעניין מהות הקשר בין המערער וסוהיר ואפשרות המגורים המשותפים עמה כנטען על ידי המוסד, בהתחשב בעובדה כי על פי העדויות היא נשואה לאחר; והן לעניין מקום מגוריו של המערער בתקופת המחלוקת. הן מחקירות המוסד והן מהעדויות ומהראיות בבית הדין לא ניתן לקבוע כי המערער התגורר בתקופה שבמחלוקת מחוץ לתחום, ובלשונו של בית הדין האזורי - "כל האופציות למגוריו בפועל נותרו אפשריות,".

17. בהקשר זה יפים דבריו של בית דין זה בעניין סנוקה:

"לא יהא זה נכון לקבוע נוסחה כוללת ומרשם כולל אשר יהיה בהם כדי לענות על כל המצבים שבהם מתעוררת השאלה אם פלוני הוא תושב ישראל, אם רכש מעמד כזה או אם הפסיד מעמד כזה. תשובה תבוא ממכלול הנסיבות ... נדגיש רק זאת, שבחשבון סופי תקבע הזיקה למעשה; זיקה שלא יהיה בה מהזמניות או מהארעיות, וזיקה שיש בה כדי להוכיח ראיית מקום שבתחום ישראל כמקום ש'בו הוא חי', ש'זה ביתו'".

דב"ע (ארצי) מה/73 – 04 עיאדה סנוקה - המוסד לביטוח לאומי, פד"ע י"ז 79, ע' 84 (1985).

בענייננו, השאלה שבה יש להכריע היא האם הוכח כי בתקופה שבמחלוקת המערער העתיק את מרכז חייו מחוץ לירושלים, דהיינו האם נוצרה לו מחוץ לתחום זיקה למעשה, "זיקה שלא יהיה בה מהזמניות או מהארעיות", וממכלול הראיות עולה כי לא הוכחה היווצרות זיקה כזו.

18. נוסף, כי בעניין עווד [בג"ץ 282/88 מוברק עווד נ' יצחק שמיר ראש הממשלה ושר הפנים, פ"ד מב(2) 424 (1988)] נפסק כי "ישיבת קבע" משמעותה מציאות חיים; כי השאלה מתי מסתיימת ישיבת קבע "אינה פשוטה כלל ועיקר", וכי "לעתים רבות קשה להצביע על נקודת זמן מסוימת, שבה חדל אדם מלשבת קבע במדינה,

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 19619-07-20

וכי קיים בוודאי מרחב של זמן, שבו מרכז חייו של אדם כאילו מרחף לו בין מקומו הקודם למקומו החדש". במקרה הנדון, בהתחשב בפרק זמן הקצר שבו, אם בכלל, התגורר המערער מחוץ לתחום, המצוי בתוודך בין שתי תקופות ממושכות שבהן המערער מוכר כתושב, ובהתחשב במכלול הנסיבות, בתקופת המחלוקת מרכז חייו של המערער נותר כלשונו של בית המשפט העליון בעניין עווד לכל היותר "מרחף" בין אזורים שהם בתוך התחום ובין אזורים שהם מחוץ לתחום. לפיכך, כפות המאזנים נותרו לכל היותר מעוינות, ולא עלה בידי המוסד להוכיח כי מרכז חייו של המערער הועתק אל מחוץ לתחומי ירושלים בתקופה שבמחלוקת.

19. למען הסר ספק נבחר כי כפי שנפסק בעניין סנוקה "אין נוסחה כוללת ומרשם כולל" להכרעה בשאלה היכן מצוי מרכז החיים, וזאת גם בהתייחסות למימד הזמן ולעובדה שהמבוטח שב או לא שב בתום התקופה שבמחלוקת להתגורר בתחום מדינת ישראל, וההכרעה בכל מקרה היא לפי מכלול הנסיבות. כך נפסק בעניין שאול בן דוד [עב"ל (ארצי) 27228-10-18 שאול בן דוד – המוסד לביטוח לאומי (10.7.2019)] לעניין מעבר לחו"ל לצורך לימודים:

"יתכן גם מצב, שבו בתקופת הלימודים (או בתחילתה) נותרה ישראל מרכז חייו של המבוטח, אך במהלך תקופת לימודיו או לאחריה השתקע בחו"ל (במקום לימודיו או במקום אחר) וחל שינוי במרכז חייו. על כן, אין בעובדה שהמבוטח לא שב לישראל לאחר תקופת לימודיו כשלעצמה כדי להצביע על כך שגם בתקופת הלימודים (כולה או חלקה) המבוטח לא היה בגדר תושב ישראל, ויתכן מצב שבו בתחילת התקופה נותר המבוטח בגדר תושב ישראל, ובמועד כלשהו במהלך התקופה חל שינוי במעמדו. מנגד, יתכן מצב שבו מבוטח החליט להעתיק את מרכז חייו לחו"ל, ובמקביל או אף כדי לממש תכנית זו הוא מתחיל ללמוד בחו"ל, שאז לימודיו בחו"ל הם חלק ממכלול הזיקות של המבוטח למקום מגוריו החדש, ובכל מקרה תקופת הלימודים אינה בגדר שהות זמנית וארעית בחו"ל, אלא תחילתה של תקופת התושבות בחו"ל. במצב דברים זה, בתקופת הלימודים המבוטח אינו בגדר תושב ישראל מתחילת התקופה".

בית הדין הארצי לעבודה

עב"ל 20-07-19619

עם זאת, ככל שמדובר בתקופה קצרה יחסית, שלפניה ולאחריה מרכז חייו של המבוטח היה ישראל, כבענייננו, נדרשות ראיות מובהקות להוכחת העובדה כי בתקופת הביניים העתיק המבוטח את מרכז חייו מחוץ לישראל.

20. **סוף דבר** – אנו קובעים כי בנסיבות המקרה הנדון המוסד לא הרים את נטל ההוכחה המוטל עליו ולא הוכיח כי בתקופת המחלוקת העתיק המערער את מרכז חייו מחוץ לתחום ירושלים. על כן, הערעור מתקבל ואנו קובעים כי יש להכיר במערער כתושב גם בתקופת המחלוקת – ספטמבר 2013 עד ספטמבר 2015.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשפ"ב (14 מרץ 2022), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

אילן סופר,
שופט

חני אופק-גנדלר,
שופטת

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

גברת יעל אסתר עפרון,
נציגת ציבור (מעסיקים)

מר ירון לוינזון,
נציג ציבור (עובדים)

